

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Kubáčové a soudců JUDr. Petra Wulkana a JUDr. Tomáše Němce ve věci

- žalobců:
- a) **Ing. Eduard Putterlik**, narozený 10. 6. 1943
bytem Forstenrieder Alle 65, 814 76 München, Spolková republika Německo
 - b) **Ing. Yvonna Persson**, narozená 25. 9. 1955
bytem Tegnérsgatan 33, 216 14 Limhamn, Švédské království
 - c) **Ing. Jiří Živný**, narozený 11. 7. 1956
bytem Litevská 2611, 272 01 Kladno
 - d) **MUDr. Zuzana Záveská**, narozená 16. 7. 1952
bytem Jana Palacha 1094, 293 01 Mladá Boleslav
 - e) **Matěj Tydlitát**, narozený 19. 8. 1999
bytem Havraň 11, 453 01
 - f) **Jakub Tydlitát**, nar. 5.10.1987,
bytem Bartákova 1107/40, 140 00 Praha 4,
 - g) **Karolína Tydlitátová**, nar. 2.10.1990,
bytem Rukavičkářská 1355, 263 01 Dobříš
 - h) **Karel Svoboda**, narozený 8. 3. 1980
bytem Jílovská 159, 252 41 Dolní Břežany
 - i) **Mgr. Kateřina Šimůnková**, narozená 11. 1. 1979
bytem Na Celné 6, 150 00 Praha
 - j) **Liga na ochranu zvířat České republiky**, IČO 48137081
sídlem Brechtova 826/20, 149 00 Praha 4
 - k) **Sdružení Akhal-Teke.cz**, IČO 70107734
sídlem U topíren 860/2, 170 00 Praha 7
 - l) **Ing. Petr Kolátor**, narozený 13. 5. 1951
bytem Dusíkova 905/27, 638 00 Brno-sever

m) **Mgr. Jan Kolátor**, narozený 29. 4. 1948
bytem Zlenická 880/19, 104 00 Praha 22 - Uhřetěves
všichni zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolská 49, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 20. srpna 2021, č. j. 7 C 18/2019-1048,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění ve výroku I. tak, že výměra pozemku parc. č. 4680, původ pozemkový katastr, v katastrálním území Poděbrady se v bodě 1. smlouvy neuvádí; ve zbývajících částech výroku I. se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to žalobci a) 42 639 Kč, žalobcům b), c) a d) každému 23 473 Kč, žalobcům e), f) a g) každému 25 796 Kč, žalobcům h) a i) každému 39 154 Kč, žalobci j) 15 632 Kč, žalobci k) 22 892 Kč, žalobcům l) a m) každému 41 478 Kč.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Nymburce náhradu nákladů řízení ve výši 9 192 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna náhradu nákladů odvolacího řízení, a to žalobci a) 13 292 Kč, žalobcům b), c) a d) každému 6 847 Kč, žalobcům e), f) a g) každému 7 544 Kč, žalobcům h) a i) každému 11 334 Kč, žalobci j) 4 495 Kč, žalobci k) 6 673 Kč a žalobcům l) a m) každému 12 249 Kč.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem nahradil soud prvního stupně výrokem I. vůli žalovaného, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobci v tomto znění:

1.

Státní pozemkový úřad, jednající jménem České republiky jako převodce, spravuje ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o půdě“), mimo jiné tyto pozemky ve vlastnictví státu:

- pozemek p. č. 4459, původ pozemkový katastr o výměře 20 141 m² v obci a katastrálním území Poděbrady, oceněný na částku 112 790 Kč
- pozemek p. č. 4680, původ pozemkový katastr o výměře 8 932 m² v obci a katastrálním území Poděbrady, oceněný na částku 52 159 Kč
- pozemek p. č. 520/1 o výměře 22 294 m² v obci Nymburk a katastrálním území Drahelice, oceněný na částku 122 253 Kč

vše zapsané v evidenci katastru nemovitostí vedené Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj – katastrální pracoviště Nymburk na listu vlastnictví č. 10002.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ladislava Vlčková

2.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě, a to na základě:

-pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství- Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 864/92 ze dne 25. 10. 2012,

-pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 864/92/1 ze dne 30. srpna 2013,

-pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 864/92/2 ze dne 30. srpna 2013,

- pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 864/92/3 ze dne 9. prosince 2013,

-pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 864/92/4 ze dne 11. září 2014.

Celková hodnota náhradních pozemků činí 287 202 Kč.

3.

Převodce převádí na nabyvatele pozemky specifikované v článku 1. této smlouvy, včetně součástí a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi, a nabyvatelé je do svého výlučného vlastnictví přijímají, a to tak, že každý z nabyvatelů nabývá tyto podíly pozemků uvedených v článku 1. této smlouvy:

- a) Ing. Eduard Putterlik podíl o velikosti 15 122/100 000
- b) Ing. Yvonna Persson podíl o velikosti 3 780/100 000
- c) Ing. Jiří Živný podíl o velikosti 3 780/100 000
- d) MUDr. Zuzana Záveská podíl o velikosti 3 780/100 000
- e) Matěj Tydlitát podíl o velikosti 5 041/100 000
- f) Jakub Tydlitát, podíl o velikosti 5 041/100 000
- g) Karolína Tydlitátová podíl o velikosti 5 041/100 000
- h) Karel Svoboda podíl o velikosti 13 143/100 000
- i) Mgr. Kateřina Šimůnková, podíl o velikosti 13 143/100 000
- j) Liga na ochranu zvířat České republiky podíl o velikosti 584/100 000
- k) Sdružení Akhal-Teke.cz, podíl o velikosti 2 337/100 000
- l) Ing. Petr Kolátor, podíl o velikosti 14 604/100 000
- m) Mgr. Jan Kolátor podíl o velikosti 14 604/100 000

Vlastnické právo k pozemku přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí na základě této smlouvy.

4.

Smluvní strany shodně prohlašují, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by bránily uzavření této smlouvy. Dále nabyvatelé a) až m) prohlašují, že je jim znám stav převáděných pozemků a tyto do svého výlučného vlastnictví přijímají tak, jak je uvedeno v čl. 3. této smlouvy.

5.

Smluvní strany se dohodly, že jakékoliv změny a doplňky této smlouvy jsou možné pouze písemnou formou na základě dohody účastníků smlouvy. Tato smlouva nabývá účinnosti dnem podpisu této smlouvy smluvními stranami.

Výrokem II. bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného zaplatit žalobcům oprávněným společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 249 324 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Hartmanna. Výrokem III. bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Nymburce náklady řízení ve výši 9 192 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobci se domáhali nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření smlouvy o převodu pozemků s tím, že jsou oprávněnými osobami dle zákona o půdě a náleží jim tak náhrada za bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví

státu, a to dle konkrétních pravomocných rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu a Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu. Žalobci požadovali přecenit pozemky v celých výměrách jako pozemky stavební v Praze v ceně 250 Kč za 1 m² dle § 16 odst. 1 a § 28a zákona o půdě. Konkrétně u rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PU 864/92/2 ze dne 30. 8. 2013 se jedná o rozdíl mezi 4 222 564,60 Kč a 5 025 250 Kč a u rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PU 864/92 ze dne 25. 10. 2012 se jedná o rozdíl mezi částkou 7 336 846 Kč a částkou 7 553 000 Kč. Žalovaný nárok žalobců ani z části neuznal, když považoval vlastní ocenění jednotlivých nároků žalobců za správné a jejich přecenění žalobci nedůvodné. Dále namítl promlčení nároků žalobců, poukazoval na jejich pasivní přístup při vyřizování restitučního nároku a popíral převoditelnosti pozemku p. č. 4459 v katastrálním území Poděbrady s ohledem na jeho zařazení do platné územně plánovací dokumentace města Poděbrady.

1. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k následujícím skutkovým zjištěním. Mezi účastníky byl nesporný vznik nároku žalobců vůči žalovanému na bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví státu na základě pravomocných rozhodnutí uvedených ve výroku I. rozsudku soudu prvního stupně. Konkrétně žalobcům a) až m) svědčí na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PU 864/92/2 ze dne 30. 8. 2013 nárok na náhradu za pozemky v katastrálním území Hostivař, které nebylo možné pro překážku zastavěnosti průmyslovými halami vydat. Podíly jednotlivých žalobců na restitučním nároku činily u žalobce a) 1/6, u předchůdce žalobců e), f) a g) 1/6, u každého ze žalobců b), c) a d) podíl o velikosti ideální 1/24, u každého žalobců h) a i) o velikosti 45/400, u žalobkyni j) 2/400, u žalobce k) 8/400, u každého ze žalobců l) a m) 1/8. Na žalobkyni i) přešel nárok na poskytnutí náhrady z jejího otce Radovana Valeše k 28. 8. 2017 a na žalobce l) od otce Ing. Oldřicha Kolátora k 3. 10. 2014. Žalobcům h) až m) svědčí nárok na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PU 864/92 ze dne 25. 10. 2012, byla jim přiznána náhrada za pozemky v katastrálním území Břevnov, které nebylo možné pro překážku zastavěnosti vydat. Podíly žalobců h) a i) činily u každého ideální 45/200, u žalobkyně j) 2/200, žalobce k) 8/200, žalobce l) a m) každý o velikosti 1/4. Mezi účastníky bylo rovněž nesporné, že žalovanému svědčí právo hospodaření s majetkem ve vlastnictví České republiky k pozemku p. č. 4459 katastrální území Poděbrady v hodnotě 112 790 Kč, p. č. 4680 katastrální území Poděbrady v hodnotě 52 159 Kč a p. č. 520/1 katastrální území Drahelice v hodnotě 122 253 Kč. U rozhodnutí č. j. PÚ 864/92 ze dne 25. 10. 2012 jediný žalobce m) Mgr. Jan Kolátor nemá vyčerpánu částku 10,67 Kč dle ocenění provedeného žalovaným a u rozhodnutí č. j. PÚ 864/92/2 ze dne 30. 8. 2013 zbývá toliko žalobci l) Ing. Petru Kolátorovi k uspokojení 527 820,58 Kč a žalobci c) Ing. Jiřímu Živnému 0,70 Kč, žalobkyně d) MUDr. Zuzana Záveská má evidováno přečerpání -2 878,06 Kč. Dopisem doručeným 14. 11. 2012 Státnímu pozemkovému úřadu žádali Karel Svoboda, Radovan Valeš, Liga na ochranu zvířat ČR a Mgr. Jan Kolátor o nové ocenění nevydaných pozemků včetně pozemku p. č. 3595, neboť tyto byly určeny v době převzetí státem k zástavbě. V první polovině roku 2013 vyslovili nesouhlas s oceněním restitučního nároku č. j. PÚ 864/92 Ing. Petr Kolátor v zastoupení Ing. Oldřicha Kolátora, nar. 1926, Radovan Valeš a Karel Svoboda. V březnu 2015 uplatnil Mgr. Jan Kolátor stížnost na chybné ocenění nároku č. j. PÚ 864/92 za veškeré oprávněné osoby z tohoto rozhodnutí, Ing. Pavel Vacek v lednu 2015 doplnil u žalovaného, a to na základě plné moci i jménem Sdružení Akhal –Teke.cz, Mgr. Jana Kolátora, Ligy na ochranu zvířat ČR, Karla Svobody, Kateřiny Šimůnkové, Ing. Yvonne Persson, MUDr. Zuzany Záveské, Ing. Petra Kolátora, Františka Tydlitáta, Ing. Jiřího Živného, Ing. Eduarda Putterlika, znalecký posudek k ocenění restitučního nároku č. j. PÚ 864/92/2 a požadoval ocenění na 5 025 250 Kč. Žalovaný odpověděl odkazem na právní úpravu do roku 1951, kde u stavebního a územního řízení nebylo specifikováno, co je stavební pozemek, a byla používána rozdílná terminologie, odlišně byly zpracovány i regulační plány, než pozdější územně plánovací dokumentace, plochy vyznačené v regulačních plánech pro ulice byly jednoznačně vymezeny jako plochy, kde nelze stavět. Znaleckým posudkem znalkyně Daniely Raškové byl pozemek p. č. 3595 původ PK v katastrálním

území Břevnov oceněn u části pozemku o výměře 1382 m² jako stavební (250 Kč za m²) a u části pozemku o výměře 896 m² jako kultura role; vyšla z toho, že pozemky byly převedeny na základě dvou trhových smluv a určeny byly pro stavbu dle plánovacího nákresu pro stavební obvod 18a, schválený 14. 2. 1948 s tím, že část pozemku o výměře 896 m² je uvedena mimo území určené k zastavění, přešla jako role a takto byla i oceněna. Znalec Jan Skyva ocenil stejný pozemek částkou 569 500 Kč, což odpovídá ceně 250 Kč za m² při výměře 2 278 m² s tím, že pozemek byl před účinností zákona zastavěn domy a obslužnými komunikacemi. Znaleckým posudkem znalkyně Daniely Raškové byly pozemky p. č. 2528, 2529 a 2530 v katastrálním území Hostivař oceněny v části, na kterých měla být vybudována komunikace, jako role v částce 5,80 Kč za m², a to u p. č. 2529 výměra 348 m², u p. č. 2528 výměra 2 714 m² a p. č. 2530 výměra 225 m², vyšla přitom z návrhu regulačního a zastavovacího plánu 18a z 20. 3. 1937, neboť novější územně plánovací dokumentace není k dispozici. Znaleckým posudkem znalce Skyvy byly stejné pozemky oceněny jako stavební částkou 250 Kč za m², neboť dle schváleného přehledného regulačního a zastavovacího plánu z 20. 3. 1937 byly určeny k zastavění průmyslovými halami včetně ploch bezprostředně souvisejících a komunikacemi. Soud prvního stupně vyšel dále z výřezů přehledného regulačního a zastavovacího plánu z 20. 3. 1937 a nákresu stavebního obvodu 18a spolu s geodetickou zprávou, kterou byly zákresy původních parcel transformovány do platné mapy katastru nemovitostí, a soutisku parcel s regulačním a zastavovacím plánem z 19. 2. 2021 a dospěl k závěru, že parcela 3595 v katastrálním území Břevnov zasahuje do části přilehlé komunikace včetně zeleného pruhu mezi vozovkami a nacházela se celá na území určeném k zástavbě. U pozemků PK p. č. 2529, 2528 a 2530 v katastrálním území Hostivař uzavřel, že byly v celých svých výměrách součástí areálu určeného k zastavění průmyslovými budovami včetně zakreslené komunikace.

3. Námitku žalovaného, že nárok žalobců je promlčen neshledal soud prvního stupně důvodnou s poukazem na to, že žaloba na nahrazení projevu vůle nepředstavuje samostatné majetkové právo, které by podléhalo promlčení a poukázal přitom na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017).
2. Soud prvního stupně zjištěné skutečnosti posoudil dle § 4, § 6 odst. 1 a 2 a § 11a odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, a dospěl k závěru, že přes aktivní přístup žalobců a jejich právních předchůdců nebyl jejich nárok na náhradu za pozemky nevydané dosud uspokojen a že nabídka byla učiněna nedostatečným způsobem. Žalobci uplatnili k vypořádání celkem pět restitučních nároků, přičemž soud prvního stupně zaměřil dokazování jen na nároky vyplývající z rozhodnutí evidovaných pod č. j. PU 864/92 a PU 864/92/2, které považoval pro plnění požadované žalobci za dostatečné u každého z nich. Soud prvního stupně dovodil, že nároky žalobců byly v rozsahu, který žalovaný uznal, vesměs uspokojeny, ovšem pouze ve výši, kterou určil sám žalovaný. Míru liknavosti žalovaného tak soud prvního stupně spatřoval v postupu žalovaného při přecenění obou výše uvedených nároků. Podle soudu prvního stupně se všichni žalobci aktivně podíleli na vypořádání svých restitučních nároků, přičemž trvali na určení výše ocenění dle požadavků v této žalobě. Svévlný a liknavý postup tak vyplývá z toho, že žalovaný odmítl přehodnotit své stanovisko, pokud jde o spornou výši ocenění odňatých pozemků. Žalobci prokázali, že v obou případech (v katastrálním území Břevnov i katastrálním území Hostivař) sporné části původních pozemků byly v části určené k zastavění, což u rozhodnutí č. j. PU 864/92 představuje rozdíl oproti ocenění žalovaného ve výši 216 160 Kč a u rozhodnutí č. j. PU 864/92/2 rozdíl ve výši 802 685,40 Kč. Na základě tohoto přecenění soud prvního stupně stanovil konkrétní finanční nároky žalobců, které jim přísluší podle citovaných dvou rozhodnutí včetně jednotlivých podílů na náhradních pozemcích (dle č. j. PU 864/92 nárok ve výši 48 636 Kč každý ze žalobců h) a i), žalobce j) 2 161,60 Kč, žalobce k) 8 646,40 Kč a žalobci l) a m) každý 54 040 Kč; dle č. j. PU 864/92/2 žalobce a) 133 781,01 Kč, žalobci b), c) a d) každý 33 445,2 Kč, žalobci e), f) a g) každý 44 593,67 Kč, žalobci h) a i) každý 90 302,18 Kč, žalobce j) 4 013,43 Kč, žalobce k) 16 053,72 Kč a žalobci l) a m) každý 100 335,75 Kč).

4. Soud prvního stupně dovedl, že žalobci označené náhradní pozemky jsou převoditelné, jejich vydání nebrání ani biokoridor ani vedení kanalizačního řadu, neboť nejde o překážky pro zemědělské obhospodařování ani zákonné překážky, vydání nebrání ani závazek žalovaného zřídit věcné břemeno, neboť to mohl zřídit kdykoli po vybudování kanalizace v roce 2016. Celková hodnota předmětných náhradních pozemků činí 287 202 Kč, byly určeny do spoluvlastnictví v podílech navržených žalobci, s tím, že je na žalobcích, aby určili, jakou měrou se budou na těchto podílet a čerpat své nároky, samozřejmě v disponibilních výších po přecenění jejich nároků. Nákladový výrok byl odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., soud prvního stupně poukázal na to, že tarifní hodnotu lze zjistit s nepoměrnými obtížemi, a proto ji stanovil částkou 10 000 Kč. O nákladech České republiky bylo rozhodnuto dle § 148 odst. 1 o. s. ř. dle výsledků řízení.
5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání. Namítal, že restituční nároky žalobců byly až na některé výjimky v plné výši uspokojeny, takže žalobci se v tomto řízení domáhali primárně přecenění pozemků a uspokojení restitučního nároku toliko v té části, o kterou by se tímto přeceněním jejich restituční nárok navýšil. Jestliže soud prvního stupně omezil řízení pouze na dva nároky žalobců, bylo nutné v souvislosti s tím řádně upravit také podíl jednotlivých žalobců na náhradních pozemcích. Co se týče žalobci tvrzené liknavosti žalovaného při vyřizování restitučních nároků žalobců, žalovaný poukázal na to, že se přecenění restitučního nároku v případě rozhodnutí č. j. PU 864/92 a č. j. PU 864/92/2 domáhali jen někteří žalobci, takže vůči ostatním měla být žaloba zamítnuta. Navíc dle žalovaného ohledně přecenění restitučního nároku se žalobci komunikovali dostatečně vstřícně. V případě, že žalobci nesouhlasili s oceněním jejich restitučního nároku, mohli se v obecné tříleté promlčecí lhůtě domáhat určení jeho výše určovací žalobou. S ohledem na to, že žalobci restituční nárok uplatnili žalobou na nahrazení projevu vůle až 19. 10. 2017, je jejich restituční nárok podle názoru žalovaného promlčen. Pokud jde o ocenění původních nevydaných pozemků rozhodnutím č. j. PU 864/92 a č. j. PU 864/92/2 odkázal žalovaný na závěry znaleckého posudku znalkyně Raškové, ze kterých vyplývá, že soud prvního stupně vycházel z nesprávné hodnoty těchto pozemků. Podle žalovaného rovněž nejsou vhodné a převoditelné žalobci označené náhradní pozemky. Konkrétně pozemek p. č. 4459 v katastrálním území Poděbrady je nepřevoditelný, neboť dle územního plánu je na něm navrženo zřízení veřejně prospěšného opatření – lokálního biokoridoru „Žižkovo předměstí“. Z tohoto záměru je patrné, že do budoucna by tento pozemek neměl plnit funkci zemědělskou či hospodářskou, ale ekologickou. Pozemek p. č. 4680 v katastrálním území Poděbrady není vhodný k převodu z důvodu existence vedení kanalizačního řadu. Pozemek p. č. 520/1 v katastrálním území Drahelice si žalobci evidentně vybrali vzhledem k jeho lukrativní poloze za účelem výhodného přeprdeje, což dle žalovaného není v souladu s účelem restitučních předpisů. Podle žalovaného soud prvního stupně rozhodl nesprávně i o nákladech řízení, když žalobci nebyli v plném rozsahu úspěšní. Pokud jde o náklady řízení České republiky, poukázal žalovaný na to, že je ze zákona osvobozen od soudních poplatků. Žalovaný proto navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá, popřípadě rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
6. Proti výroku II. o nákladech řízení účastníků podali včas odvolání žalobci. Poukázovali na to, že tarifní hodnota měla být odvozena od hodnoty věci, tedy vydaných pozemků. Poukázovali přitom na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu a krajských soudů. Navrhovali proto, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. změnil tak, že žalobcům budou přiznány náklady řízení, které budou vypočteny z tarifní hodnoty 287 202 Kč, případně věc bude v tomto výroku odvolacím soudem zrušena a vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
7. Žalobci k odvolání žalovaného uvedli, že předmětné pozemky v katastrálním území Břevnov a v katastrálním území Hostivař byly ke dni přechodu na státu určeny k zastavění v jejich celé výměře. Pozemek p. č. 3595 v katastrálním území Břevnov byl určen k zastavění v celém rozsahu a nacházel se v území, které bylo určeno k souvislé zástavbě, což žalobci dovozují z přehledného Regulačního a zastavovacího plánu pro celé území Prahy XVIII. – Břevnov, čemuž odpovídá i nákras stavebního

obvodu č. 18a na části území Prahy XVIII. – Břevnov, který byl schválen Ministerstvem techniky ze dne 14. února 1948. Tento pozemek nemohl být regulačním plánem určen k zemědělské činnosti, když navíc jeho část, která je označena jako veřejný sad, zjevně odděluje jízdní pásy pozemní komunikace a fakticky se tak jedná o součást pozemní komunikace zcela nevhodnou k jakékoliv zemědělské výrobě. Pozemky PK p. č. 2529, 2598 a 2530 v katastrálním území Hostivař byly určeny pro zřízení pozemní komunikace, takže jejich stavební charakter je více než zřejmý. Žalobci trvají na liknavosti a svévoli žalovaného při vyřizování jejich restitučního nároku, neboť žalovaný provedl pouze částečné přecenění nevydaných pozemků dle znaleckých posudků Daniely Raškové. V této souvislosti žalobci rovněž odkázali na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Navíc žalobci poukazovali i na skutečnost, že uspokojení nesporné výše svých nároků se aktivně snažili docílit účastí ve veřejných nabídkách. Námitku žalovaného, že došlo k promlčení jejich nároku na vydání náhradních pozemků, ve shodě se soudem prvního stupně, nepovažovali za důvodnou a rovněž odkazovali na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu. Žalobci popírali námitku žalovaného, že předmětné náhradní pozemky nejsou převoditelné a vhodné a i v tomto případě poukazovali na konkrétní judikaturu.

8. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu – dále jen o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozhodnutí okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (§ 201, § 202 odst. 2 a contr. o. s. ř.) přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 212 o. s. ř., stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212a odst. 1, 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného do věci samé není důvodné, jsou však dány důvody pro změnu rozsudku soudu prvního stupně ve výroku II. o nákladech řízení, pokud jde o jejich výši.
9. Vzhledem k tomu, že žalobci a) a b) jsou cizími státními příslušníky, jedná se o věc s mezinárodním prvkem (§ 1 zákona č. 91/2012 Sb. o mezinárodním právu soukromém). Soud prvního stupně otázku mezinárodní příslušnosti soudu a použití rozhodného práva vyřešil správně, přičemž v podrobnostech odkazuje odvolací soud na odstavec 7. odůvodnění napadeného rozsudku.
10. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě) oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské federativní republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedených v § 6 odst. 1.
11. Podle § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby v případech uvedených v § 6, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské federativní republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: děti a manžel osoby uvedené v odstavci 1, všichni rovným dílem; zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 13, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti, a zemřelo-li některé z nich, jeho děti.
12. Podle § 5 odst. 1 zákona o půdě povinnými osobami jsou stát nebo právnické osoby, které ke dni účinnosti tohoto zákona nemovitosti drží, s výjimkami uvedenými pod písmeny a) a b).
13. Podle § 6 odst. 1 písm. k) zákona o půdě oprávněnými osobami budou vydány nemovitosti, které přešly na stát nebo na jinou právnickou osobu v důsledku kupní smlouvy uzavřené v tísní za nápadně nevýhodných podmínek.
14. Podle § 9 odst. 1 zákona o půdě nárok uplatní oprávněná osoba u pozemkového úřadu a zároveň vyzve povinnou osobu k vydání nemovitosti. Povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou do šedesáti dnů od podání výzvy dohodu o vydání nemovitosti.

15. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
16. Podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o půdě nemovitosti ve vlastnictví státu, na které nebylo ve lhůtě uvedené v § 13 uplatněno právo na vydání, může pozemkový úřad převést do vlastnictví oprávněných osob k uspokojení jejich nároku na náhradu podle § 14-16 nebo § 20.
17. Podle § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí movitých s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.
18. Podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto, b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo 4. již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování, c) zemědělské pozemky určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření, d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu, e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech, f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a v prvních a druhých zónách národních parků, g) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4.
19. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 503/2012 Sb. na žádost Státního pozemkového úřadu sdělí příslušný správní úřad písemně do třiceti dnů, zdali pozemky, které mají být převedeny podle tohoto zákona, nejsou podle odstavce 1 z převodu vyloučeny. K převodu zastavěných pozemků se sdělení v případech podle odstavce 1 písm. c), e) a f) nevyžaduje.
20. Podle § 610 odst. 1 občanského zákoníku k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno. Vzdá-li se někdo předem práva uplatnit námitku promlčení, nepřihlíží se k tomu.
21. Podle § 611 občanského zákoníku promlčují se všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Jiná práva se promlčují, pokud zákon stanoví.
22. Podle § 2 odst. 3 občanského zákoníku výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.
23. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním, na skutková zjištění soudu prvního stupně proto odvolací soud v plném rozsahu odkazuje. Odvolací soud zopakoval důkaz všemi listinnými důkazy, které měl k dispozici soud prvního stupně k prokázání tvrzení, že nevydané pozemky v katastrálním území Břevnov a Hostivař byly určeny k zastavění, a dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že k zastavění byly určeny celé dotčené pozemky. Pozemky p. č. 2529, 2598 a 2530 v katastrálním území Hostivař byly součástí

areálu určeného k zastavění, pozemkem p. č. 3595 v katastrálním území Břevnov sice čára stavebního obvodu prochází, avšak je zřejmé, že jde o komunikaci určenou k výstavbě a následně k dopravní obslužnosti zastavované části, která tedy úzce funkčně souvisí s územím určeným k zastavění a označeným jako stavební obvod, a je ji proto třeba považovat rovněž za část pozemku určenou k zastavění, a to bez ohledu na to, že zahrnuje i zelený pruh vedoucí středem komunikace. Ani odvolací soud neshledal žádné skutečnosti, pro které by měly být u daných pozemků provedeny srážky dle příslušné oceňovací vyhlášky.

24. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobci h) až m) jsou oprávněnými osobami podle ustanovení § 4 zákona o půdě, vydání náhradních pozemků v hodnotě pozemků nevydaných podle rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 25. 10. 2012, č. j. PU 864/92, kterým byla přiznána náhrada za pozemky v katastrálním území Břevnov, které nebylo možné pro překážku zastavěnosti vydat. Dále mezi účastníky nesporný vznik nároku žalobců a) až m) na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Praha ze dne 30. 8. 2013, č. j. PU 864/92/2, kterým byla přiznána náhrada za pozemky v katastrálním území Hostivař, které nebylo možné pro překážku zastavěnosti vydat. Žalovaný restituční nároky žalobců evidoval v nepřiměřeně nízké částce, založené na nesprávném ocenění části nevydaných pozemků, které byly formálně kategorizované jako zemědělské, přestože se jednalo o pozemky určené již v době jejich odnětí státem k zastavění. V této souvislosti nelze přehlédnout, že na shodné obraně setrvává žalovaný, respektive jeho právní předchůdce, po celou dobu, kdy se po mnoho let žalobci domáhají restitučního nároku. Na základě této skutečnosti se žalobci nemohli domoci uspokojení svých nároků zákonem předpokládaným způsobem, tedy prostřednictvím veřejných nabídek. Chování žalovaného při vyřizování restitučního nároku žalobců proto odvolací soud považuje shodně se soudem prvního stupně za nejen liknavé, ale rovněž za jednání nesoucí znaky libovůle a diskriminace, přičemž soud prvního stupně správně míru liknavosti žalovaného spatřoval v jeho postupu při tzv. přecenění nároku žalobců, které se týkaly nevydaných pozemků v katastrálním území Břevnov a v katastrálním území Hostivař. V obou případech vycházel soud prvního stupně správně z ustálené rozhodovací praxe, dle které „za pozemky je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.), byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské (tj. v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupění za účelem výstavby sídliště, bezprostřední realizace výstavby, viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4237/2013, dostupný na www.nsoud.cz). Soud prvního stupně rovněž správně poukázal na to, že pro výši náhrady za nevydaný pozemek podle zákona o půdě je rozhodný charakter pozemku v době přechodu na státu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3689/2015), i když se při samotném výpočtu náhrady postupuje v souladu s cenovým předpisem platným ke dni účinnosti zákona o půdě. Pokud byly dané pozemky ke dni odnětí vlastnického práva oprávněným osobám (respektive jejich právním předchůdcům) pozemky stavebními, popřípadě byly za tímto účelem vykupovány či odebírány, je za ně třeba poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu dle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. Při hodnocení povahy odňatých pozemků mohou soudy brát v potaz rozmanité okolnosti, které se v kontextu projednávaného případu pro posouzení této otázky jeví relevantní. Mezi skutečnostmi, jež připadají v úvahu, však zpravidla bude mít značnou váhu obsah územně plánovací dokumentaci, determinující funkční využití dotčených nemovitostí ke dni jejich přechodu na stát. Pokud jde o rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 25. 10. 2012, č. j. PU 864/92, kterým byla žalobcům přiznána náhrada za pozemky v katastrálním území Břevnov, dospěl soud prvního stupně ke správnému závěru, že ke dni 17. 3. 1950 s pozemky v tomto rozhodnutí uvedené, tedy včetně sporné parcely PK č. 3595, byly v části určené k zastavění, a to na základě Regulačního a zastavovacího plánu pro část území Praha XIII. (Břevnov) s přilehlými částmi Prahy XVIII. (Střešovice a Liboc) ze dne 20. 3. 1937, potvrzené Ministerstvem veřejných prací ze dne 29. 9. 1937 a nákresem stavebního obvodu 18a na části území Praha XVIII. – Břevnov, schváleného Ministerstvem techniky ze dne 14. 2. 1948. Obdobné závěry platí rovněž, pokud jde o rozhodnutí

Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Praha ze dne 30. 8. 2013, č. j. PU 864/92/2, které se týká nároku na náhradu za pozemky v katastrálním území Hostivař. Konkrétně pozemky p. č. 2529, 2528 a 2530 v katastrálním území Hostivař, kde dle Regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII. – Hostivař na sever od státní dráhy Praha – Benešov, archivní značka SRK 000687 schváleného Ministerstvem veřejných prací dne 20. 3. 1937 byly součástí průmyslového areálu a mimo zastavené části zasahují také do komunikace průmyslové zóny, jak správně uzavřel soud prvního stupně. Z výše uvedeného vyplývá správné ocenění nároku žalobců dle znaleckého posudku Ing. Jana Skyvy, dle rozhodnutí č. j. PU 864/92 (katastrální území Břevnov) na částku 7 553 000 Kč – tedy rozdíl oproti ocenění žalovaného v částce 216 160 Kč a dle rozhodnutí č. j. PU 864/92/2 (katastrální území Hostivař), kde rozdíl oproti ocenění žalovaného činí celkem 821 750 Kč a 19 064,60 Kč. Z výše uvedeného je zřejmé, že v projednávané věci žalovaný po dlouhé časové období evidoval a nadále eviduje restituční nárok žalobců ve zcela nesprávné a nepřiměřené výši, což ve svém důsledku znamenalo, že žalobci a jejich právní předchůdci přicházeli o možnost v rámci veřejných nabídek požadovat pozemky, které by rozlohou a kvalitou odpovídaly nevydaným pozemkům. Soud prvního stupně správně zohlednil, že žalobci se svých nároků domáhali i prostřednictvím zmocněných osob (zmocněnec Ing. Pavel Vacek). Soud prvního stupně proto rozhodl správně, když žalobě na nahrazení projevu vůle žalovaného o převodu náhradních pozemků uvedených ve výroku I., vyhověl.

25. Ve vztahu k předmětným (náhradním) pozemkům soud prvního stupně správně uzavřel, že jde o pozemky vhodné k uspokojení restitučního nároku žalobců a že jejich vydání jako pozemků náhradních nebrání ani překážky dle § 6 zákona č. 503/2012 Sb.
26. Pokud jde o námitku promlčení, kterou uplatnil žalovaný, odvolací soud se shoduje se soudem prvního stupně, který ji nepovažoval za důvodnou. V případech, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, počíná promlčecí doba běžet zásadně až dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1898/2001, dostupný na www.nsoud.cz). O celém restitučním nároku žalobců dosud nebylo rozhodnuto. S ohledem na to, že obecná promlčecí doba činí tři roky (viz § 101 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.) a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, je zřejmé, že závěr soudu o tom, že nárok žalobců není promlčen, je správný. Navíc dle ustálené judikatury (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1548/2009, dostupný na www.nsoud.cz) i v případě promlčení nároku žalobců, by byla námitka promlčení uplatněná žalovaným v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobci či jejich právní předchůdci nemohli dosud uspokojit svůj nárok v rámci veřejných nabídek.
27. Odvolací soud se dále zabýval vhodností pozemků, s jejichž převodem žalobci souhlasili, a tím, zda jejich vydání nebude výše zůstatku restitučního nároku žalobců přečerpána.
28. V době vyhlášení rozsudku odvolacího soudu navrhovali žalobci vydání pozemků v katastrálním území Poděbrady p. č. 4459 a 4680 a v katastrálním území Drahelice p. č. 520/1.
29. U pozemku p. č. 4459 v katastrálním území Poděbrady žalovaný zpochybňoval jeho převoditelnost a vhodnost, souhlasil s oceněním tohoto pozemku. Sdělením Městského úřadu Poděbrady, odboru výstavby a územního plánování bylo v odvolacím řízení prokázáno, že tento pozemek není vyloučen z převodu dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Jižní část pozemku je v návrhové ploše K-14-ZO (plochy zeleně – zeleň ochranná a izolační). Dále v jižní části pozemku vede veřejně prospěšné opatření pro prvky ÚSES, a to koridor VU 02 (založení lokálního biokoridoru č. 13c „Žižkovo předměstí“). Pokud žalovaný namítal, že tento pozemek je nepřevoditelný s poukazem na to, že přes jeho jižní část vede lokální biokoridor, nepovažoval odvolací soud tuto námitku za důvodnou, jeho vydání tato skutečnost nebrání, neboť nejde o národní přírodní památku nebo národní přírodní rezervaci, respektive pozemek se nenachází ani v první či druhé zóně národního parku. Nebyly zjištěny ani jiné skutečnosti, které by bránily zemědělskému využití tohoto pozemku.

30. U pozemku p. č. 4680 v katastrálním území Poděbrady žalovaný poukazoval na jeho nepřevoditelnost s poukazem na to, že po jeho jižní části vede pozemní komunikace a rovněž že přes pozemek vede kanalizační řad. Sdělením Městského úřadu Poděbrady, odboru výstavby a územního plánování bylo v odvolacím řízení prokázáno, že se nachází dle územního plánu Poděbrady v ploše NZ (plochy zemědělské – zemědělské obhospodařování). V jižní části je umístěna pozemní komunikace, která je však součástí pozemku KN p. č. 3924/2 v katastrálním území Poděbrady, jež je součástí plochy pod označením DS - plochy dopravní infrastruktury – silniční a není součástí PK 4680 v katastrálním území Poděbrady. Pokud žalovaný namítal nepřevoditelnost tohoto pozemku s ohledem na to, že přes něj vede kanalizační řad (viz vyjádření Obce Choťánky), převoditelnosti pozemku tato skutečnost nebrání, neboť jde o stavbu technické infrastruktury ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. b), bod 4., zákona č. 503/2012 Sb. a § 2 odst. 1 písm. m), bod 2., zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona.
31. Žalovaný zpochybňoval rovněž převoditelnost pozemku p. č. 520/1 v katastrálním území Drahelice. Sdělením Městského úřadu Nymburk, odboru výstavby bylo v odvolacím řízení prokázáno, že pozemek není vyloučen z převodu podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Převážná část pozemku je určena pro plochy zemědělské, pruh při jižní a východní straně pozemku je určen pro plochy přírodní.
32. Výpisem z katastru nemovitostí bylo v odvolacím řízení prokázáno, že tyto pozemky jsou součástí zemědělského půdního fondu s příslušností žalovaného s nimi hospodařit, v katastru nemovitostí nejsou evidována žádná věcná práva zatěžující tyto pozemky ani jiná omezení. Odvolací soud neshledal žádné skutečnosti, pro které by výše uvedené pozemky nebyly z jiného důvodu vhodné jako náhradní pozemky za pozemky nevydané nebo které by tvořily zákonnou překážku pro jejich vydání.
33. Hodnota výše uvedených pozemků, jejichž převodu jako pozemků náhradních za pozemky nevydané podle názoru odvolacího soudu nic nebrání, činí u pozemku p. č. 4459 v katastrálním území Poděbrady 112 790 Kč, u pozemku p. č. 4680 v katastrálním území Poděbrady 52 159 Kč a u pozemku p. č. 520/1 v katastrálním území Drahelice 122 253 Kč, celkem se jedná o částku 287 202 Kč. Hodnota převáděných pozemků (odpovídající podílu na nich) současnou výši zůstatku restitučních nároků žalobců nepřevyšuje, jak vyplývá z aktuálního písemného přehledu žalovaného o nárocích žalobců jako oprávněných osob za nároky za nevydané pozemky dle zákona o půdě.
34. Pokud žalovaný namítal, že výše spoluvlastnických podílů žalobců u náhradních pozemků neodpovídá výši jejich podílu na restitučním nároku dle výše uvedených rozhodnutí, odkazuje odvolací soud na správné závěry soudu prvního stupně, že bylo na úvaze žalobců určení, jakou měrou se budou na pozemcích podílet a čerpat své nároky, samozřejmě v disponibilních výších po určení správné výše jejich nároků.
35. Z výše uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ve věci samé jako věcně správný potvrdil s výjimkou částečné změny výroku I. rozsudku soudu prvního stupně (§ 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř.) v části, kde je uvedena výměra pozemku p. č. 4680, původ pozemkový katastr, v katastrálním území Poděbrady tak, že se výměra neuvádí. Uvedení výměry pozemku je pro potřeby zápisu pro katastrální úřad nadbytečné, v průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno, že jeho aktuální výměra údají v rozsudku soudu prvního stupně neodpovídá.
36. Při změně rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. I po změně rozsudku soudu prvního stupně byli žalobci v řízení procesně úspěšní, odvolací soud jim proto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o. s. ř. přiznal vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které v řízení před soudem prvního stupně vynaložili na právní zastoupení společným advokátem. Za tarifní hodnotu považoval odvolací soud cenu vydaných pozemků (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017, dostupné na www.nsoud.cz). U žalobce a) se jednalo o pozemky

v ceně 43 430 Kč. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby týkající se uspokojení restitučního nároku žalobce a) v celkové výši 42 639 Kč (patnáct úkonů právní služby po 2 288 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod 6., § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu – písemné podání z 25. 3. 2019, 6. 6. 2019, 4. 10. 2019, 10. 7. 2020, 30. 6. 2021 a z 3. 8. 2021 (7 x), účast na sedmi soudních jednáních, z toho 16. 7. 2019 přesahujících dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč ve výši 1/13 podle počtu zastupovaných osob ($4\,500:13=346$) dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, náhrada cestovních výdajů v celkové výši 4 653 Kč za sedm cest na trase Praha Nymburk a zpět, z čehož 1/13 činí 358 Kč, náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1, 3 advokátního tarifu za dvacet osm započatých půlhodin ve výši 2 800 Kč, z čeho 1/13 činí 215 Kč a náhrada ve výši 7 400 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. U žalobkyň b), c) a d) se jednalo o pozemky v ceně 10 856 Kč u každého ze žalobců. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby týkající se uspokojení restitučního nároku žalobců b), c) a d) v celkové výši 18 480 Kč (patnáct úkonů právní služby po 1 232 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a g) advokátního tarifu – 7 x písemné podání, 6 x účast na soudních jednáních, z toho jedno přesahující dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši, tedy v částce 346 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, poměrná náhrada cestovních výdajů ve výši 358 Kč, náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 215 Kč a náhrada ve výši 4 074 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobkyň, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). V případě žalobců e), f) a g) se jednalo o pozemky v ceně 14 478 Kč. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby v celkové výši 20 400 Kč u každého z těchto žalobců (patnáct úkonů právní služby po 1 360 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu – 7 x písemné podání, 6 x účast na soudních jednání, z toho jedno přes dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši, tedy 346 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, poměrná výše cestovních výdajů 358 Kč a náhrady za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve výši 215 Kč a náhrada ve výši 4 477 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobkyň, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. V případě žalobců h) a i) se jednalo o pozemky v ceně 37 747 Kč. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby týkající se restitučního nároku těchto žalobců, u každého v celkové výši 39 154 Kč u každého z těchto žalobců (patnáct úkonů právní služby po 2 096 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu – 7 x písemné podání, 7 x účast na soudních jednáních, z toho jedno přes dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši 346 Kč, náhrada cestovních výdajů v poměrné výši 358 Kč, náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 215 Kč a náhrada ve výši 6 795 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). V případě žalobců j) se jednalo o pozemky v ceně 1 677 Kč. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby týkající se uspokojení restitučního nároku tohoto žalobce v celkové výši 15 632 Kč (patnáct úkonů právní služby po 800 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (7 x písemné podání, 7 x účast u soudních jednání, z toho jedno přes dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši 346 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, poměrná náhrada cestovních výdajů ve výši 358 Kč a poměrná část náhrady za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve výši 215 Kč a náhrada ve výši 2 713 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). V případě žalobce k) se jednalo o pozemky v ceně 6 713 Kč. Právní zástupce žalobce provedl patnáct úkonů právní služby týkající se uspokojení restitučního nároku tohoto žalobce v celkové výši 22 892 Kč (patnáct úkonů právní služby po 1 200 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu – 7 x písemné podání, 7 x účast na soudních jednáních, z toho jedno přesahující dvě hodiny,

patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši 346 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, poměrná náhrada cestovních výdajů ve výši 358 Kč, náhrada za promeškaný čas v poměrné výši 215 Kč a náhrada ve výši 3 973 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobce, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). U žalobců l) a m) se jednalo o pozemky v hodnotě 41 943 Kč, u každého ze žalobců. Právní zástupce žalobců provedl patnáct úkonů právní služby týkající se uspokojení restitučního nároku těchto žalobců ve výši 41 478 Kč u každého z nich (patnáct úkonů právní služby po 2 224 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod šestý, § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu – 7 x písemné podání, 7 x účast na soudních jednáních, z toho jedno přesahující dvě hodiny, patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši 346 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, poměrná náhrada cestovních výdajů ve výši 358 Kč, náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 215 Kč a náhrada ve výši 7 199 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců, podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). V případě náhrad hotových výdajů, náhrad cestovních výdajů a náhrad za promeškaný čas přiznal odvolací soud žalobcům tyto jimi vyúčtované náhrady každé v poměrné výši 1/13 s ohledem na právní zastoupení společným advokátem. Řízení o uspokojení nároků převodem náhradního pozemku oprávněné osobě je řízení o určitém způsobu vypořádání mezi účastníky ve smyslu § 153 odst. 2 o. s. ř., soud není žalobním petitem vázán (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2423/, dostupný na www.nsoud.cz), při výběru náhradních pozemků je omezen jen souhlasem oprávněných osob. Z uvedeného důvodu nelze jako na procesní neúspěch hledět na změny žalobního petitu provedeného žalobci v průběhu řízení, které se týkaly označení pozemků a na které soud prvního stupně reagoval připuštěním změny žaloby nebo částečným zastavením řízení (viz pozemek p. č. 2069 v katastrálním území Poděbrady. Proto podle názoru odvolacího soudu nelze považovat za procesní neúspěch žalobců, pokud na ně nebyly převedeny všechny pozemky, které byly předmětem řízení před soudem prvního stupně. Naproti tomu, pokud jde o výši restitučního nároku (kterou žalovaný zásadně zpochybňoval) byli žalobci zcela úspěšní. Předmětem řízení bylo nahrazení projevu vůle směřující k ocenitelnému plnění, tarifní hodnota by tak měla odpovídat soudem zjištěné výše uspokojeného restitučního nároku. Z tohoto pohledu nebyl správný ani závěr soudu prvního stupně, který považoval za tarifní hodnotu částku 10 000 Kč.

37. Další písemná podání, která právní zástupce žalobců učinil v průběhu řízení, nepovažuje odvolací soud s ohledem na povahu řízení v části týkající se výše restitučního nároku či výběru konkrétních pozemků, a na to, že i dalšími tvrzeními a důkazy jen podporoval již původně vznesený nárok, za podání ve věci a při určení výše náhrady nákladů je tedy jako samostatný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 advokátního tarifu nezohlednil.
38. O nákladech řízení České republiky bylo rozhodnuto dle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř., kdy podle výsledku řízení bylo žalovanému uloženo zaplatit náklady za znalečné v celkové výši 9 192 Kč.
39. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný nebyl v odvolacím řízení úspěšný (jeho odvolání nebylo vyhověno), odvolací soud mu proto uložil povinnost k náhradě nákladů, které žalobci vynaložil na právní zastoupení společným advokátem v odvolacím řízení. U žalobce a) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony práv služby po 2 288 Kč a jeden úkon právní služby po 1 144 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4, advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 2, písm. c) advokátního tarifu – odvolání pro výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč v poměrné výši 115 Kč a náhrada ve výši 2 307 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 13 292 Kč. V případě žalobců b), c) a d) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 1 217 Kč a jeden úkon právní služby po 609 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 2 písm. c) – vyjádření k odvolání, 2 x účast na jednání před odvolacím soudem, odvolání proti nákladům řízení a jednou písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 1 a § 3

advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč a náhrada ve výši 1 188 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 6 847 Kč. U žalobců e), f) a g) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 1 360 Kč a jeden úkon právní služby po 680 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k), § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu – odvolání proti výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, písemné podání, dvakrát účast u jednání před odvolacím soudem, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč a náhrada ve výši 6 235 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 7 544 Kč. V případě žalobců h) a i) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 2 096 Kč a jeden úkon právní služby ve výši 1 048 Kč dle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu – odvolání proti výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, dvakrát účast na jednání před odvolacím soudem a jedno písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a náhrada ve výši 1 967 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 11 334 Kč. V případě žalobce j) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 800 Kč a jeden úkon právní služby po 400 Kč podle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu – odvolání proti výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, dvakrát účast u jednání před odvolacím soudem a jedno písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a náhrada ve výši 780 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátce je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 4 495 Kč. V případě žalobce k) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 1 200 Kč a jednu odměnu po 600 Kč podle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu – odvolání proti výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, dvakrát účast u jednání před odvolacím soudem a jedno písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a náhrada ve výši 1 158 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátce je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 6 673 Kč. V případě žalobců l) a m) se jedná o odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby po 2 224 Kč a jeden úkon právní služby po 1 112 Kč podle § 6 odst. 1, § 7, bod pátý, § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu – odvolání proti výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání, dvakrát účast u jednání před odvolacím soudem a jedno písemné podání, pět paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v poměrné výši 115 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a náhrada ve výši 2 126 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátce je zástupce žalobců podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 27 552 Kč. Další písemná podání, která právní zástupce žalobců učinil v průběhu odvolacího řízení, nepovažuje odvolací soud s ohledem na povahu řízení v části týkající se výběru konkrétních pozemků a výše restitučních nároků, a na to, že i dalšími tvrzeními a důkazy jen podporoval již původně vznesený nárok, za podání ve věci a při určení výše náhrady nákladů je tedy jako samostatný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 advokátního tarifu nezohlednil.

40. Lhůta k plnění byla určena dle § 160 odst. 1, část věty před středníkem, o. s. ř., neboť ke stanovení jiné lhůty odvolací soud neshledal žádný důvod. Místo plnění náhrady nákladů řízení bylo určeno dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen tehdy, jestliže tento rozsudek závisel na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.) Účastník může podat dovolání do dvou měsíců, jdoucích ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku, u Okresního soudu v Nymburce (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.).

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha 28. března 2022

Mgr. Petra Kubáčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ladislava Vlčková

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 19.05.2022, ve výroku II. právní moci dne 19.05.2022 a je vykonatelné dne 24.05.2022, ve výroku III. právní moci dne 19.05.2022 a je vykonatelné dne 24.05.2022, ve výroku IV. právní moci dne 19.05.2022 a je vykonatelné dne 24.05.2022. Připojení doložky provedla Martina Bucková Nováková dne 09.06.2022.